

Afscheid

„ Kort geleden een oude tante begraven. De uitvaartmis had plaats in de Sint-Lievenskerk in Ledeberg, een deelgemeente van Gent. Op amper een paar kilometer daarvandaan, in de Sint-Baafskathedraal, werd die ochtend ook een staatsman begraven. Twee mensen die op hetzelfde moment een kerkelijke uitvaartliturgie krijgen, maar daar houdt elke gelijkenis op.

De uitvaart in de bisschopskerk is een staatsbegrafenis met alles erop en eraan. Ieder zijn meug, maar persoonlijk hou ik niet zo van staatsbegrafenissen. Te veel hybris na de dood. Hoe groter de verdiensten, hoe bescheidener het afscheid moet zijn, vind ik. Politici zijn tenslotte geen koningen.

Terwijl de bisschopskerk bijna vol zit met nationale en interna-

tionale prominenten, is de Sint-Lieven aardig gevuld met familieleden en vrienden. Een bewijs dat onze oude tante erg geliefd was. De aanwezigen zullen bijna allemaal de dienst uitzitten en een flink pak zal later ook aanschuiven aan de rouwtafel.

Hoe groter de verdiensten, hoe bescheidener het afscheid moet zijn, vind ik

Ook in de kathedraal zullen de aanwezigen blijven zitten tot na de dienst, niet om eer te betuigen aan de aflijvige, maar gewoon omdat ze niet weg kunnen vooraleer de vertegenwoordiger van de koning het godshuis verlaten heeft. Dat eist het

protocol en een staatsbegrafenis staat daar nu eenmaal stijf van.

Net zomin als de kathedraal nodigt de kerk in Ledeberg niet uit tot reflectie. Boven het altaar hangt een bemoedigende zin in piepschuimen letters: „De deur van het geloof staat altijd open.” Ik maak me de bedenking dat dit statement beter tegen de gevel van de kerk zou hangen, want binnen mist het waarschijnlijk zijn doel.

De gemiddelde leeftijd van de celebranten ligt hoog, maar ze zijn met tweeën, een echte luxe in deze tijd. Het epistel is het loflied op de sterke vrouw, Spreuken 31. Heel toepasselijk op mijn tante, die haar hele leven een stille kracht geweest is.

In de Sint-Baafs is het de bisschop zelf die voorgaat, geassisteerd door zijn collega van Brugge en de pastoor van Sint-

Baafs. Drie heren, van wie twee bisschop, noblesse oblige. Alles is aanwezig voor een verzorgde uitvaart: het kathedraalkoor, een ervaren organist en gastoptredens van een Vlaamse zanger en een sopraan. Een begrafenis met staatsie kan nooit intiem zijn. Het is een evenement en tot op zekere hoogte zelfs een vertoning.

Het publiek binnen en buiten vergaapt zich aan de bekende figuren die in een schier eindeloze stoet aan komen rijden. Sommige prominenten weten zich geen houding te geven. Eentje komt binnen met open jas, een andere met de hand in de broekzak. Nadat de dragers de lijkstaf in het koor geplaatst hebben, haalt de bisschop de vertegenwoordiger van de koning af aan de deur van de kathedraal en begeleidt hem naar zijn troon. Nu pas kan de dienst beginnen.

ACHTER HET NIEUWS

Jan BECAUS

‘Voor mij mag het vooruitgaan’

Atlete Marijke VAN ACKER (26) uit Ekeren wint de Trofee Marc Herremans 2013

- ▶ To Walk Again vzw reikt trofee uit sinds 2010
- ▶ Genomineerden tonen dat een beperking een sportieve levensstijl niet in de weg staat
- ▶ Marijke Van Acker hoopt op meer atleten met een prothese

Jozefien VAN HUFFEL

Honderd meter in 19 seconden 46 honderdsten, tweehonderd meter in 41 seconden 58 honderdsten. Met die tijden won de Ekerse Marijke Van Acker in september het Belgisch Kampioenschap voor Atleten met een Handicap. „Ik kon me wel niet meten met andere atleten met een prothese. In België zijn er haast geen, ik moet ervoor naar Nederland”, zegt ze. „Ik hoop dat daar verandering in komt.”

Marijke Van Acker was achttien toen ze door een tumor haar linkerbeen verloor. Via het revalidatiecentrum van het Universitair Ziekenhuis Leuven in Pellenberg maakte ze kennis met To Walk Again, de vzw die groeide uit de stichting van gewezen triatleet Marc Herremans.

„De vzw organiseert ook kampen voor kinderen met een beperking, om hen te stimuleren om te bewegen. Ze vroegen me monitor te worden”, vertelt Van Acker. „Ik was al op kamp geweest met scouts en Kazou. Alleen de kinderen in een rolstoel waren nieuw voor me. Ik doe het nu nog steeds.”

Op 27 oktober kreeg ze van de vzw de Trofee Marc Herremans

In september werd Marijke Van Acker Belgisch kampioen op de honderd en de tweehonderd meter. © KAPE

voor volwassenen, zowel voor haar inzet als monitor als voor haar gedrevenheid als atleet. Rolstoelbasketter Gilles D’Hondt ontving overigens de trofee voor jongeren.

Met lopen begon Marijke Van Acker pas anderhalf jaar geleden.

„Ik was altijd erg sportief. Als kind turnde ik, nadien speelde ik volleybal”, zegt ze. „Met mijn prothese deed ik eerst vijf of zes jaar aan zwemmen en nadien aan rolstoelbasket. Ik wilde al lang lopen, maar dat was niet vanzelfsprekend. Een blade, een speciale

prothese, is immers erg duur. In België heb je er geen recht op.”

Van Acker leerde uiteindelijk toch hardlopen met een prothese. „Het moest bij een kinesist. Dat zag ik niet echt zitten. Ik wilde het op mezelf doen. Dus belde ik naar het bedrijf dat de protheses maakt om te zeggen dat ze het been dan maar moesten terugnemen”, herinnert ze zich.

„Ik probeerde zwemmen en rolstoelbasket, maar nu heb ik echt mijn sport gevonden”

Uiteindelijk gaf ze toe. „De kinesist eiste dat ik het stap voor stap deed. Pas wanneer ik twintig minuten op een loopband kon lopen, mocht ik bijvoorbeeld naar buiten. En dat terwijl het voor mij echt wel mag vooruitgaan.”

Nu loopt Van Acker bij twee clubs, in Kapellen en in het Nederlandse Eindhoven. „Allereerst wil ik blijven sporten, maar sinds het geslaagde Belgisch Kampioenschap wil ik toch ook mijn tijden verbeteren”, zegt ze. „Het zou leuk zijn als er snel meer prothesatleten komen. Ik kreeg alvast iemand mee naar Eindhoven. ‘Dat is niets voor mij, ik kom gewoon kijken’, klonk het aanvankelijk, maar vanaf de eerste training deed hij toch mee.”

Naast atleet is Marijke Van Acker ook leerkracht in het buitengewoon onderwijs. „Ik geef les aan kinderen met autisme. Ze weten dat ik een prothese heb en dat ik loop, maar de combinatie van beide vinden ze absurd”, lacht ze. „Mijn collega’s stemden echter wel massaal voor mij.”

Jan De Vuyst

Gentenaar Jan De Vuyst, die al heel wat liedjesteksten en scenario’s voor Vlaamse zangers schreef, heeft het Marcusevangelie in het Gents vertaald. Op die manier wil hij het evangelie dichterbij de mensen brengen. De Vuyst zegt over zichzelf dat hij weliswaar een grote interesse voor de godsdienst heeft, maar ‘kerkelijk dakloos’ is. In het Gentse evangelie klinken ook de namen anders. Jezus wordt Djiezes, Jacobus Tsjok en Petrus Piet.

Benedictus XVI

Emeritus paus Benedictus XVI leidt sinds zijn aftreden een teruggetrokken leven van studie en gebed in het klooster Mater Ecclesiae, in de tuinen van het Vaticaan. Kort voor Allerheiligen verscheen hij heel even in het openbaar voor een optreden van een Duits koor. Bij die gelegenheid zong het koor ook een compositie van Georg Ratzinger, de broer van Benedictus XVI. Inmiddels werd het gerucht ontkennd dat Benedictus volgend jaar zou deelnemen aan de Katholiekentag in Regensburg.

Mgr. Gabriël

De Belgische orthodoxe aartsbisschop Gabriël is op 67-jarige leeftijd overleden. Hij leidde van mei 2003 tot januari 2013 als eerste niet-Russische bisschop de parochies van de Russische traditie in West-Europa. Begin dit jaar nam hij wegens ziekte ontslag. Aartsbisschop Gabriël was afkomstig van Lokeren en heette Guy De Vylder. In 1976 werd hij tot orthodox priester gewijd in Parijs. Toen hij zijn gelofte aflegde, koos hij voor de naam Gabriël als verwijzing naar de aartsengel. (bc)